

Leto 1926/27

Oktober

Francišek, naš bratec ...

Oče mu je bil bogat kupec in mati iz grofovske družine. V tistih časih je bilo zlo na svetu. Človeška srca so tkali v mreže pajki: zavist, lakomnost, nasladnost. In sin Frančišek, mladi vitez, si je izbral za nevesto revščino; njegova duša, polna vedre miline, je zagorela v ognju, prižganem ob plamenu, ki večno gori iz samega Srca Jezusovega.

Ogrnil si je meniško haljo in med brezdomci je poiskal tovarišije, med zapuščenimi, ki so taval v zmotah in bedi. Ljubezen, ponižnost, dobrota so bile zvezde v svetniški glorioji asiškega beračka. In je hodil po naseljih umbrijske ravnice in oznanjal prizanesljivost, mir, pokoro. Z živo besedo je učil, da je vse iz božje roke, iz ljubezni Stvarnikove: sestra grlica na dvorišču in bratec martinček na skali in zvezde na nebu in cipresa ob potu. In kadar je pozlatilo zvečer solnce cerkvico na Porcijunkuli in bajtice Frančiškovih bratov okoli nje, tedaj je on dvignil lice proti bakrenim oblakom in odprl roke: „Solnce, naš gospod brai!“

Sestrice lastovice so frfotale okrog svetnikove glave.

Tako je bil dete v svoji nedolžni ljubezni, da je z njenim čarom reševal duše ljudi, in tako je bil v njej velik, da je utrjal temelje Cerkvi, ki so jih glodale tiste dobe.

Vsi oni, ki jim je odpiral oči in srca, so se zbirali ob njem v redu Manjših bratov in redu sester Klaris in še v Tretjem redu.

Njegovo delo rojeka sad za večne čase!

Letos pred sedemsto leti je umrl, in vsi blagi ljudje na vesoljnem svetu, ki poznajo nauk Kristov, obhajajo z veseljem ta spomin na Frančiška Asiškega, serafskega svetnika.

Ogrejmo se ob njegovi ljubezni do Boga in stvarstva tudi mi!

A. Žužek.